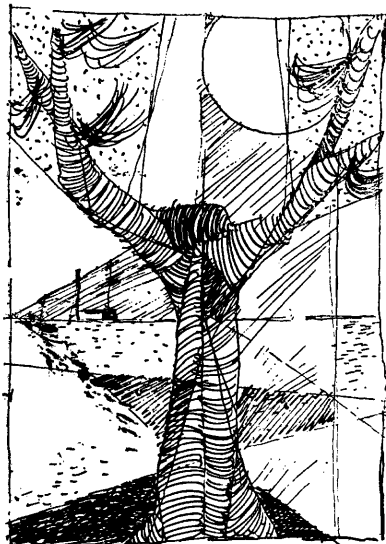

VAJDASÁGI ROMÁN KÖLTŐK

Beszélgetés a kutyával

Mihai Avramescu

*Te gazdátlan eb,
nem tudhatod, mi az iránytű és a vegytan,
azt se tudod, hogy mi a földgömb,
tőled akár repedt tők is lehetne.
Elégedett vagy a csonttal, mit adtam.
Nem kérsz tőlem nyilatkozatot,
hogy szeretlek,
hogy jó vagyok,
hogy szégyenkezem,
hogy bölcselkedem,
hogy furcsán írok.
Azt se kéred, hogy bebizonyítsam:
különbözöm a számártól.
Azt se kéred, hogy hízelegjek.
Te gazdátlan eb,
ugye, csak annyit tegyek,
hogy ne csórjam el a csontot,
mit szánalomból adtam neked.*

Álmatlanság

Mihai Avramescu

*A világosság fáival együtt
meghasadtak az álom tükrei.
A házban varázslatba ejt
egy rég itt maradt
gubancos, penészes gondolat
s futtatja fonalát, mint végnélküli gombolyag.*

*Homályos reggelek
denevérei ugatnak dobhártyámon,
a hangjuk rikácsoló, rekedt.*

*A hajnalok szembogarára
sárga hályog feszült,
és sehol a szivárvány bája,
csak a láthatár mindenütt.*

*Mint körök az est vizében,
az idegeim úgy remegnek éppen
és eltölt a nyomorúság.*

Nem késő

Mihai Avramescu

*Az örökkévalóság
Kezét fénybe és sötétbe mártja
Kopogtat eszméletem kapuján
S tisztá gyermekhomlokom vonja ráncba.*

*Elhúzza az értelmetlenség reteszét,
Sugarak, tavaszi zümmögések
Hatolnak a megvasalt zugolyokba
Es sejtelveim serege szerteszéled.*

*Egy kérdés ég már
Parázsló pilláimon.
Mit végeztem? Árnyék vagyok-e csupán,
Mely elenyészik az első téli alkonyon?*

*Ültettem-e csak egy virágot? Egy gyümölcsfát,
Hogy szedői emlegessenek majdan...
Csiholtam-e szikrát az idő taplójából?
Pezselt-e ajkakat az ajkam?*

*Vádol a hidegtekintetű idő,
Es múlt és jövő pillantások...
Gyürkőzz neki, mert nem késő,
Még téphetsz egy bortorjánt, még
ültethetsz egy virágot*

Nem késő!

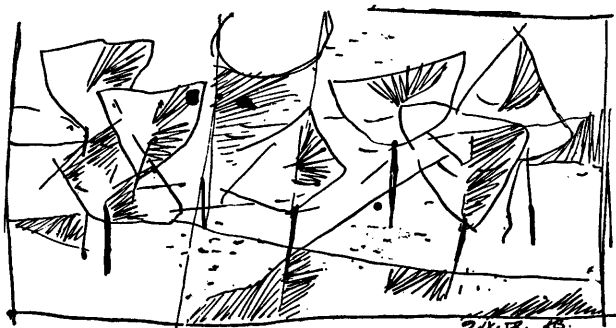
Magány

Ion Balan

*Az én utcám, ha csorog az ereszet,
Miként a gondom is, elered,
Csak pereg az eső, cseppre csepp,
Ezt senki sem érti meg;*

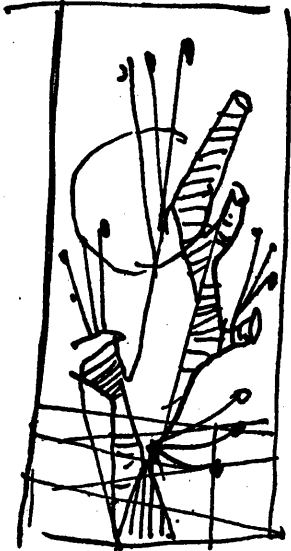
*Ezt senki sem érti meg,
Csak pereg az eső, cseppre csepp,
A gondom, az utcánk, a falak
Megálltak ablakom alati.*

*A gondom, az utcánk, a falak
Megálltak ablakom alatt,
Sok siető járókelő — csorgó ereszet —
Miként a vágyam is, elered.*

Legyen tavasz

Ion Balan

*Künn tavasz van, és bennem zsongó szavak...
Régóta kívántam már, hogy legyen tavasz:*

*Hogy süssön a nap, vártam éveken át,
S hogy ne legyek bús, ha nyílnak a gesztenyefák*

*Hogy röptükben rámnevessenek a fecskék,
A mosoly pallói szívünket összekössék,*

*A méhek nyissák meg a fény kaptárait,
Szellő és kék lóhere legyenek szavaid,*

*Es pillantásod, szelíd tekinteted
Susogjon forró szerelmi éneket,*

*Susogjon, s énbennem hallgassanak a szavak...
Régóta kívántam már, hogy legyen tavasz...*

Midőn lehajtom homlokom

Ion Balan

*A fájdalom hevederei elpattantak,
A feledés sóhajaiban nem nyughattak —
Hajnalok — ibolyaszínű fátylak,
Hervadt bokrétái az éjszakáknak,
Csak gyermekláncfűvek — elhagyom őket,
A lány szellővel messzire tűnnek,
Titkos remények, álomképzetek,
Vesszettek már el, vesszettek
Dallamaival felcsukló románcban,
Hegedű húrjaként kettéváltan,
Melyet már minden elhagyott...
Lehajtom fáradt homlokom...*

Lírai miniatűrök

Radu Flora

A HEGYTETŐN

*Ha lábad rátennéd
a csillagos meredekre,
belepislantánál kékjébe,
belegurguláznál zöldjébe
s mutatóujjad fölemelve
a felhőt elérnéd!*

A KÉS

*Két penge
két lesállás:
az egyik tűzláng-karral,
a másik lucskos jégcsapokkal
és ziháló sorsokkal.
Az erő a karban van, a tiédben vagy a
testvéredében.*

REGGEL

*A nap — serét
mely a rózsásfehér mindenségbe hullt;
a harmat — sok gyémántcsepp
az éjszaka pergeti szét
virágok sóhajából;
a gondolat — pacsírta-szerelmes
a hajnalok gyolcsában.*

AZ ÓRA

Nagy szó: érkezett!

*A szikla nem szikla
az ő útjában:
ahol a várakozás megpihen
ott emlékezést szül.
S tik-takja kikezdi azt.*

Nagy szó: érkezett!

A költő szemével

Radu Flora

*A csillagok nem azok, amik:
az esthomályok éji lámpák, új üveggel,
fároszok az éj szekerén
és a reggel aranyleheletei a harmaton.*

*Ami nagy, nem az esztendő,
hanem a pillanat —
mely a mindenség egy töredékén száll át
s röptében ránkfeszíti szárnyát,*

*ami
nincs
és mélyen emlékebe szivárogoz
a pacsírtá szemhatára s az arányok.*

*Nem is a rozsdá szép,
mely köpenyét az ősznek adja,
hanem a képzet,
mit elménkben fogantat a rajza.*

Álom

Ionel Milos

*Napjaim seregestül szállnak
Megálltam, őket számolván,
Hogy a végösszeggel én is eggyé váljak
En, az ember, vagy a halott szám...*

*Pontosan tudom, hogy mi vagyok:
Kilátás a széles látóhatárra
A szoba, amelyben születtem
Már szívembe zárva.*

*Reggel öt órakor vissza fogok jönni, hogy újra meggyújtsam
az éjszaka képtelenségeitől elfáradott vérem, hogy igyak harmatot
és igyam a lombok klorofilját és aztán elinduljak újra...*

Szemek

Ionel Milos

*Szemeim éjjeli lámpásokká válnak
E világos könyvből csak sok homályos szó hemzseg
A legvégső világosság, a legsúlyosabb bánat
Araszt már lelkembe eldabolatlan terhet*

*Kezem álmokdökben matat
Nehéz a nem tudott fájdalom, mert végső
Reményeim elfolynak az élet nyitott csapjai alatt
Egy csillag árnyéka hullt szemüvegemre, egy végzetes, egy késő...*

*Homlokom vasráncba rándul, vonja már rozsdá
Ablakom eltömik ábrándjaim foszló rongyai
Örök kóborló leszek, ég s föld közt bolyongva
És simító kezem hiába várják a fényesség ormai.*

Árnyék

Ionel Milos

*Milyen szelíden cirógatja árnyékom a földet!
Követ folyvást, paposan, szemérmesen
Szavát sem veszi soha senki sem
Tomba, bágyatag, mint kik kórházból jönnek*

*Csak járkal az emberek közt, kígyózik egyre
Megnyúlik alkonyatkor és rövidül délben
Minél erősebb a nap, a magas fényesésben
Mintha simulón hozzám menekedne*

*És senki sem szól hozzá soha egy jó szót
Ki osztályától szakadt, jó szóra vár még?
Sötét árnyék, suta árnyék, bamba árnyék
Lelkemet rejti-e lapos koporsód?*

*Mint egy fatuskót, hordom árnyék-keresztem,
Amely még várja, hogy a fejsze rásújt...
Olykor megijesztem, hogy futásnak eredjen
Hiába: az árnyékoknak nincsen lábuk.*

G. Czimmer Anna
és Fehér Ferenc fordításai